

Ha volna még Messzeség,
Mely tűzön, s vízen égve
Fénycsóvaként törne a mélybe,
S lenne a Mindennel egy.

Hosszú utakat téve,
Dacolva sodró árral,
Vízzel és csillogó gyémánttal,
Elporladna, mint az éj.

Felkel újra, s lenyugszik,
Mintha csak ember volna,
Ki naphosszat áll hajladozva
Virágok ezreit gyűjtve.